

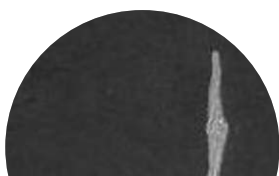
PALLAI KÁROLY SÁNDOR

Történelemmé ettük

megözvegyültek az elfeledett idők. tintával írtad a kezedre ezt a mondatot. tegnap együtt vacsoráztunk, történelemmé ettük a tegnapi ízeket. mindig töröm a fejem, hogy mit csináljunk, amitől kicsit boldog leszel. a mai program, hogy ölelkezve gurulunk a hóban és megnézünk egy romtemplomot. minden koncepció nélkül. a várakozó remények között. ígéretekkel dominózunk, hogy lesz majd bőség, csak várjunk még egy-két napot. a lélek peremén. egyre csak várjuk, hogy újra felizzon a hit két állomás között. a szenvedély. hogy megint úgy legyünk együtt, mint mikor nem számítottunk rá. hogy együtt lapátoljuk a havat és a fák kérgén feltörje kezünket a szavakba írt képzelet.

Nagy izé az ablakon

hogyan is lehetne másról írni, mikor itt ez a nagy izé. ez az éktelenkedő, korlátszerű dolog az ablakon. itt hagyták vagy idetették. mintha nem először lenne már ez így, de én már ebben sem vagyok biztos. tényleg. szóval idecsinálták az ablakra, így aztán nem látok ki rendesen. nem látom mi történik kint az emberekkel, akik lépcsőházzal lépcsőházra járnak a szeretetért. egy olyan város nyomát keresik, ami nem fekete-fehér kifestőkönyv, hanem örök szavakkal teli, ágyban fekvő emlékekkel megrakott targonca. mint egy nagy rakás színes kábel, amit összelopkodtak a közlekedési vállalatától az évek során. nem látok ki, pedig jó volna tudni, hogy mennek kint a dolgok. most, hogy így kivilágították a várost, egyet jó lenne sétálni is. de nem lehet, amíg az ablakon van ez az izé. én meg hiába kiabálok velük, csak néznek, csőrükkel villanykörtékre mutatnak és csak nem veszik le. minden nap röhögnek, ha összefutunk. én meg mindig elképedek, hogy ilyet lehet. hogy ma ezt meg lehet tenni. itt a hó is, én meg nem látok semmit az egészsből. kidobált cetlikkel, pokrócba csavart levelekkel próbálok tartani a kapcsolatot a többiekkel. nem látok semmit és ezt már nem bírom sokáig, úgyhogy inkább megint kinézek, hogy tegnap óta változott-e valami.

Fényesen gurulsz

villódzóan, fényesen gurulsz neki az alkonyatnak. még folytatnád a napot, de a gondolatok itt hagytak. szótlantul, mákosan, felejtőn. hóba lábadnak szemeid, mert már csak emlékek illata leng körbe, de nem megy a rajzolás. hátizsák van nálad. néhányat nyelsz, majd turkálni kezdesz a golyósdezodorok között. keresel. valami zörgő papírba belegyűrt ámulatot, valami telezsongott, hangtalan áhítatot. akármilyen volt, új lapot kezdesz és írod, amit legutóbb meséltem. jöttem hazafelé, és a kukánál figyelt valaki károgó, lobogó gyásszal az arcán. odafordult és azt kérdezte: maga, ugye maga az, aki idehordja ezeket a delfines könyveket mindig. uszodás-fröcskölős hangulatban voltam, de csak szégyenkezve bólintottam és láncra fűztem lépteim. tovább. már évek óta küldték ezeket a delfines könyveket, hetente kettőt, pedig rég lemondtam. valahányszor kinyitottam egyet, mindig moha folyt az ölembe, mint rosszul befáslizott, kiszakadt égből a felejtés. küldték a könyveket. én meg levittem őket a kuka mellé, ha összejött egy nagyobb kupac. mindig olyan furcsa érzésem volt ezektől a könyvektől, mintha fóliába tekerve sózták volna a bőrömet. hátborzongató delfines könyvek. a kukához menet a lépcsőház ajtajánál mindig megálltam elgondolkozni egy kicsit. az volt belevésbe a kilincsbe: Istenem. egyértelmű, hogy bőrönddel indult innen egy új várost kereső. egy valaki. megtorpant rám nézni, aztán a műanyagszagú járda halántékán továbblépkedett.

Szétszórt repedések

az ablak mellett ülök. tél van, nedves félhomály. ideges lettem. eszembe jutott, milyen őrületes ez az egész helyzet és hozzád mentem, hogy megbeszéljük. felugrom a villamosra. tudom, hogy kalandos lesz még az út, mire ott leszek. árkon-bokron átvergődök, hogy odaérjek hozzád beszélgetni az élettelen napok tajtékáról. belépek, s te felnevetsz. kicsit olyan olvadt hóemberes a mosoly, de én nagyon örülök, hogy vártál és még csengetnem sem kellett. fejünkben szétszórt repedések a gondolataink, koccanásra készen. megütközünk a vigasztalások szünetében, a tolakodás nélkül szajkózott szavak magányában. épp azt mondom, majdnem el is felejtettem, hogy pasztörizáltam a munkanélküliséget. így már nyugodtan fogyaszthatja bárki, úgyis lassan ez lesz az egyetlen megfizethető táplálék. galacsint gyúrsz a kezed ügyébe kerülő díszpapírból, én csevegés közepette gyónok és nézem mozdulataid. az ablakon kifelé, sugárzó figyelemmel lógsz az esti fényeken. ahogy itt ülsz, tényleg olyan vagy, mint egy zacskó robbanós cukorka, mint egy tál fagyos poén. ugorjunk vissza inkább a félhomályba, hadd jöjjön a test zuhataga. aztán álmodom. permettel teli estidőben topogtál egy keskeny kis peronon, s az arcátlan félhomályba lázas, lüktető vagon kúszott be. koszosan, árván, motyogva állsz, bőrdönt gurítasz szentjánosbogarak pislákoló holdfényénél és azt fürkészed jövök-e. veled. a vedlő tavaszban, tengerpartra kifeküdni, ott olvasni kondenzcsíkok között, padokon, nadrágtalanul éjszakázni, átimbolyogni a szűrős életen.